

ANTIKRIST V

10 Mezi Němci se tomu rozumí ihned, řeknu-li, že filosofie je zkažena bohosloveckou krví. Protestantský farář je praotcem německé filosofie, protestantismus sám jest její peccatum originale. Definice protestantství: poloviční ochrnutí křesťanství – a také rozumu... Stačí pronést slovo „ústav v Tübingen“, abychom pochopili, čím je v podstatě německá filosofie, – zákeřnou teologií...

Švábové jsou nejlepší lháři v Německu, lžou nevinně. Odkud jásot, jenž proběhl při Kantově vystoupení německým učeným světem, jenž pozůstává ze tří čtvrtin z farářských a učitelských synů, – odkud německé přesvědčení, které i podnes má svou ozvěnu, že se Kantem počíná obrát k lepšímu? Bohoslovecký instinkt v německém učenci uhodl, co nyní zas bylo možno...

Otevřela se postranní cestička k starému ideálu, pojem „pravého světa“, pojem morálky jakožto esence světa (– dva nejzlovolnější omyly, jaké kdy byly!), nedaly-li se teď dokázat, přece, díky zchytrale moudré skepsi, se zas už nedaly vyvrátit... Rozum, právo rozumu tak daleko nesahá... Z reality

bylo uděláno „zdání“; svět úplně vylhaný, svět jsoucna byl udělán realitou... Úspěch Kantův je pouze úspěchem bohosloveckým: Kant byl, jako Luther, jako Leibniz, o brzdu víc v německé poctivosti, jež beztak neměla pevného kroku. –

11. Ještě slovo proti Kantovi moralistovi. Každá ctnost musí být naším vynálezem, naší nejosobnější sebeobranou a nouzí: v každém jiném smyslu je pouze nebezpečím. Co není podmínkou našeho života, jen mu škodí: ctnost jen z respektu k pojmu „ctnosti“, jak tomu chtěl Kant, je škodlivá. „Ctnost“, „povinnost“, „dobro o sobě“, dobro vyznačující se neosobností a obecnou platností – výplody mozku, jimiž se vyjadřuje úpadek, poslední vysílení života, královecké číňanství.

Nejhlubší zákony zachování a vzrůstu přikazují opak toho: aby si každý vynalezl svoji ctnost, svůj kategorický imperativ. Zahyne národ, splete-li si svoji povinnost s pojmem povinnosti vůbec. Nic neruší hlouběji, vnitřněji než jakákoli „neosobní“ povinnost, jakékoli obětování molochovi abstrakce. – Že nikdo nepostřehl, jak je Kantův kategorický imperativ životu nebezpečný!... Jen bohoslovecký instinkt jej vzal v ochranu! – Jednání, k němuž nutká životní instinkt, má v rozkoši svůj důkaz, že je pravým jednáním: a onen nihilista s křesťansko-dogmatickými vnitřnostmi viděl v radosti námitku... Co ničí rychleji nežli pracovat, myslit, cítit bez vnitřní nutnosti, bez hluboce osobní volby, bez radosti? Jakožto automat „povinnosti“? Je to přímo návod k dekadenci, dokonce k idiotství... Kant se stal idiotem. – A to byl vrstevník Goethův!

Tento osudný pavouk byl uznáván za filosofa Němců – ještě je uznáván!... Chráním se, abych neřekl, co si myslím o Němcích... Neviděl Kant ve Francouzské revoluci přechod z neorganické formy státu v organickou? Netázal se, existuje-li událost, jež

ani nemůže být jinak vysvětlena nežli morálním založením lidstva, takže by dokázala, jednou provždy, „tendenci lidstva k dobru“? Kantova odpověď: „Toť revoluce“. Instinkt chybující ve všem a všude, protipřírodnost instinktem, německá dekadence filosofií – toť Kant!